

CSORBA GYŐZŐ

A mánfai műemlék-templomban

*A kabátot össze kell húzni jobban:
tavasz-közép, de itt még hűvöses van.*

*Csak ha a lőrés-ablakokra nézek,
melegséget belül csak akkor érzek.*

*Mert a gonosz ellen nemcsak az Isten,
a hívők is harcoltak rendre itten.*

*Az oltár kőtáblája: sír-fedőlap.
Ki volt a sírban: földesúr? szegény pap?*

*Szegény pap? – pástora a gyöngé nyájának,
akikre rá-rátört ordas pogány had;*

*vagy földesúr, ezrek parancsolója,
ki reszketett a túlvilági szóra –*

*Gót támfalak, díszes gót kapu-béllet,
a tornyon félig-gót ablak-betétek.*

*Ős hársak zúgnak kint, mint bent: gerendák
egéig visszhangzó kegyes legendák*

*A tájon körben falvakat temettek,
üres név lett tanúja némelyiknek:*

*Most helyükön hegy-völgy; elásva házak,
és a templomra most már ők vigyáznak.*

*Őrzik a négy falat, a tompa tornyot,
a lengő ének-ostromolta boltot,*

*az öblös kő-keresztelomedencét,
a falfestmények zúzott sziluettjét,*

*a tölgygerenda-lépcső legyezőjét,
a csöndet és a csöndteremte békét. –*

*Roskadva járok, vállam földre nyomja
a századok sok száz goromba gondja.*

*De enyhül a keserves keserűség,
mert átsuhan a táj fölött a hűség,*

*mely azóta szünet nélkül velem jön,
s gyógyít, ha ki-kiűznek az örömből.*

Ha tudnánk

*Gyanútlan biztonság sejtelmetlen erő
visz leskelődőkkel teli
utunkon –*

*Ha tudnánk mennyi buktatót
lépünk naponta át és hallanánk a
nyugalmos álmainkban
ablakunk alatt moccanó
lépéseket miket
riadt képzeletünk
igyekezve növelne*

*s látnánk az ellenünk kelő
gonosz gondolatok raját:
a rettegés fogadna gyermekévé
s az örületnek adna
vagy a halálnak*

Hiába

Ó menthetetlenül idevaló, te.
Ó menthetetlenül idegen, én!

*Akárhány év mocskával szívemen, agyamon,
akárhány év mocskával érzéseimen
nem tudok a dolgok szemébe nézni,
nem ismerem már az emberi nyelvet.*

*Akár az eszelősök,
magam kérdezek s magam felelek.*

*Pedig azt hittem, sikerül –
Ó menthetetlenül idevaló, te,
olyan okosan szólítottál,
olyan okosan éltél és mutattad
hogyan kell élni,
látni az édes húst az arcon,
s nem a gúnycsontot mögötte,
a csontot, mely az enyészet után is
lankadatlan iparkodik
feledtetni a test csodáját.*

*Olyan okosan jöttél,
olyan okosan kezdtél gyanakodni,
s olyan okosan fordítottál hátat –
Neked: nap a nap, virág a virág,
kacaj a kacaj, csók a csók,
sírás a sírás, jaj a jaj
s élet az élet.*

Ó menthetetlenül idegen, én,
akár az eszelősök,
a szörnyeteg vázát kutattam;
s szívedre és agyadra
s érintetlen érzéseidre
akárhány évem mocskát döntögettem.
Olyan okosan kezdtél gyanakodni,
a fénybe néztél, nem a ködbe,
s tagadva csóváltad fejed
idétlen bölcsességeimre.

Eredj, eredj utadra!
Küldelek, hadd maradjon
legalább ez az ámitás belőled,
s maradjon sajtó ragyogás
emléked sejtjeimben,
hasztalan oktató kép arról, miként hibáztam,
felhőtlen, drága csevegés,
iszonyú csöndem falai körül,
melyek közé halálig elrekesztve
magam kérdezek s magam felelek.

